

טוטאלוס.

טוטאל לוס של הלב.

אל תטמטם אותי

אני יודעת הבדלים בין חם לריק.

כל מה שחדר באותו הרגע, התגלה כחצאים דקים של אמת נסתרת.

ואני צנחתי אל תוך ספיגה מלאה בתוך הרצף, בתוך הנצח, הפוראבר פאוור אג'ין.

ועכשיו עלי לאסוף שברי חתיכות

לאגור כיסי מזון

לממש את היתרה

להפריח כל תודעה של הבטחה.

אם נפרד גוף מא.ד.מ. לזמן מה או לנצח

נתחיל באסיפה. נדבר על כל מה שקרה אותנו ליל אמש. נצא החוצה.

נשמור לעצמנו את קורותינו, נוודא ששתינו מספיק.

יש. יש. ועוד יהיה ועוד יקרה לנו.

עכשיו מתוך חלל הלב בו אנו נמצאים, מסירים מרבדים של מגע מתוכנו, יש חלק ועוד חלק שבנו נשבר,

עם כל הבנה.

מי קורע אותנו?

ממתנים בתור עבור שטיחות שמרדדת לנו את הרגש לקווים. כל מה שנשאר יציב לאחר הזכרון הוא

המצאיאות. אנחנו רוצים הפרדה מוחלטת.

אנחנו ניצולים של שארית הרעיון שקרס.

נשב ביחד, נפצח את הליבה של פצע ההיתכנות.

יש ישועה ששמורה לנו, לשאוב ממנה נחל צהוב סגול שיאלחש את החוסרים שהתקבעו בנו מתוך -

תשמור לי ואשמור לך - את כל הרצונות שהתבטלו ביננו.

כרגע אין עוד יכולת להחזיק את כל החלקים במקום, אולי זהו הרגש שנטבע בנו לגבי חוויה. הצבע שלך

שרוף הוא איננו אמיתי.

רגל צעד רגל צעד רגל צעד רגל צעד רגל התרגלה להמצאה שלנו אודות קדמה.

התנועענו בין מדבריות ואנחנו צריכים לדעת לחיות עכשיו. להיות א.ד.מ. מחדש

הגחנו מתוך מחילה של עלבון. ונגעלנו. תת הקרבה של כל מה שנאכל באש, מוגש לעולה מתחת להקרנה

של ירח. בטוחים שיהיה טוב, נעשה לנו אקטיב וממש נשתדל להיות בטוב. בזמן טוב. בזמן הזה.

נשארנו לבד, לומדים לזוותר. להיוותר עם תבילת ההישגים המוגדלים שלנו.

מה גדול מאיתנו? הנצחיות מעצימה אותנו

הכל נע בין אילמות לסאונד שגם הוא הנשימה האיטית של הדברים. מה זז. מהו טבע אנושי כשהוא

מרוקן, הכל חושי ועל חושי באותו זמן.

עוד ועוד ועוד נשימה - הירח כבר זימן הבזקים של אור.

מעודדים. שוב נשארנו ערים מתוך ציפייה שיש רוב שנשאר איתנו כאן בחדר שסגרנו עבור מועדון הלבבות

השבורים, על מנת שנוכל לצמצם את הדהודי הפעימות.

קיר צדדי שחורג מאחורה כמו קנה מצוי, שהביצה הטובענית השרישה בו טביעת אצבע.

מתמסרים. תחושת ההפתעה וכניסה לתוך עולם שהוא זכרון פנימי. אם רק נפרד מהמערבולת, מתוך העצב

שהוא אישי.

ואם בסופה של היממה נשאר בחיים, נבקש לארוז את כל זה למתנה.